

Kino Świat Sp. z o. o.

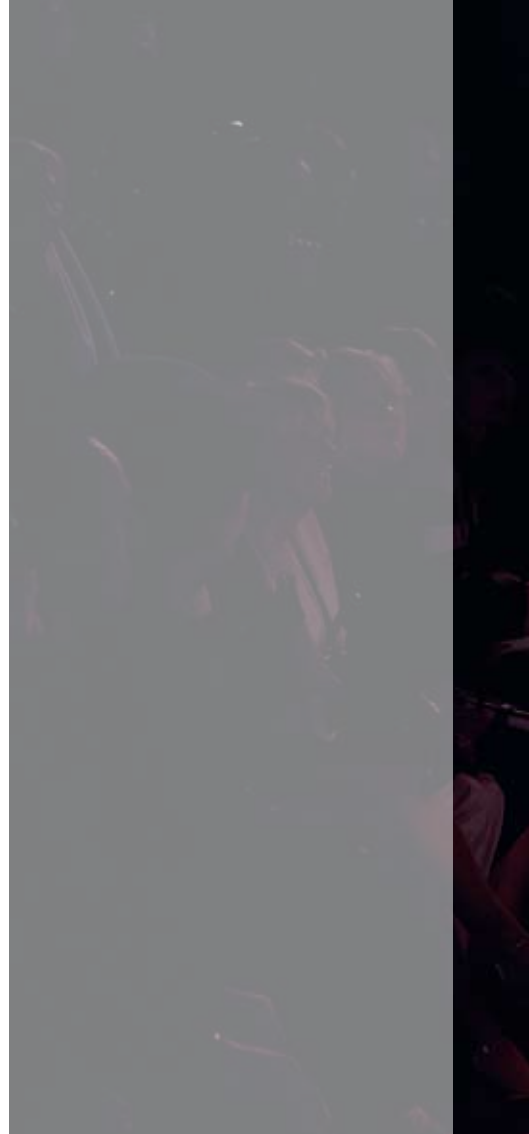
KINO ŚWIAT

ul. Belwederska 20/22

00-762 Warszawa

tel: (22) 840 68 01

fax: (22) 840 68 06

Sally Hawkins
Srebrny Niedźwiedź
Najlepsza aktorka na Festiwalu
w Berlinie, Złoty Glob
Najlepsza aktorka

Producent
Peter Herrmann
Oscar, Najlepszy film obcojęzyczny

San Sebastian
Najlepszy europejski
film 2009 roku
Nagroda publiczności

Film
SHERRY
HORMANN
Na podstawie
bestsellerowej,
autobiograficznej
powieści
Waris Dirie

kwiat pustyni

Liya KEBEDE Sally HAWKINS Timothy SPALL Juliet STEVENSON

Jako dziecko miałam wiele marzeń, ale nigdy nie przypuszczałam, że kiedyś zobaczę swoje życie na wielkim ekranie. Powrót na pustynię obudził wszystkie moje wspomnienia z taką intensywnością i siłą, że poczułam się nimi przytłoczona. Głównie z powodu somalijskich dzieci grających w filmie – Sorayi, która wcieliła się w małą Waris, małego aniołka – Saffy, która musiała zagrać tyle cierpienia, oraz młodego Idrisa, który tak cudownie i autentycznie zagrał mojego brata.

Gdy pierwszy raz, wiele lat temu, spotkałam producenta Petera Herrmanna, irytował mnie. Jednak teraz muszę przyznać, że dał z siebie wszystko. Film okazał się piękny w każdym detalu, a zwłaszcza w zdjęciach afrykańskich krajobrazów. Nie mogę pominąć roli naszej reżyserki – Sherry Hormann, która wykazała się nie lada odwagą, decydując się na udział w tak trudnej wyprawie.

Myślałam, że w końcu dojdzie między nami do konfliktu, ale intuicja podpowiadała mi, by jej zaufać i pozwolić robić swoje. Nie mogła zrobić tego lepiej.

Liyo, moja siostró, tyle nas łączy. Stałaś się częścią mnie i Twoja praca jest wielkim osiągnięciem.

Gdy po raz pierwszy oglądałam ukończony film, nie było mi łatwo patrzeć na moje życie przeniesione na wielki ekran. Wychodząc z kina byłam głęboko poruszona, ale wiedziałam, że ten film niesie ważny przekaz, który zrozumieją wszyscy ludzie: ŻEBY SZANOWAĆ LUDZKĄ GODNOŚĆ.

Waris Dirie

Jej historia poruszyła serca milionów. Autobiograficzna powieści Waris Dirie „Desert Flower” (polski tytuł „Kwiat Pustyni”), która jest zapisem niezwykłej przemiany autorki z afrykańskiej koczowniczką w międzynarodową top modelkę, sprzedała się na całym świecie w 19. milionach egzemplarzy. Jest to inspirująca opowieść o wyjątkowej, dumnej i odważnej kobiecie.

Mającą na swym koncie liczne sukcesy scenarzystka i reżyserka Sherry Hormann („Father’s Day”) oraz producent i laureat Oscara — Peter Herrmann („Nigdzie w Afryce”), zaadoptowali książkę Dirie na potrzeby ekranu. Tak powstała współczesna baśń, której akcja rozgrywa się jednocześnie pośród oślepiającego blichtru i archaicznych rytuałów. Baśń pełna życia, uczuciowej głębi i niesłychanego współczucia. A jednocześnie poruszający apel o zaprzestanie okrutnej tradycji obrzezania kobiet.

W roli głównej występuje top modelka i aktorka Liya Kebede. Towarzyszą jej wyśmienici aktorzy charakterystyczni: zdobywczyni Srebrnego Niedźwiedzia i Złotego Globu — Sally Hawkins („Happy-Go-Lucky”), Timothy Spall („Harry Potter”, „Sekrety i Kłamstwa”), Craig Parkinson („Control”), Juliet Stevenson („Podkręć jak Beckham”), Anthony Mackie („8 mil”) oraz Meera Syal („Scoop. Gorący temat”).

OBSADA

Waris Dirie
Marylin
Donaldson
Lucinda
Neil
Harold
Pushpa
Młoda Waris
Niemcy / Austria / Francja 2009
Czas trwania
Dźwięk

Liya Kebede
Sally Hawkins
Timothy Spall
Juliet Stevenson
Craig Parkinson
Anthony Mackie
Meera Syal
Soraya Omar-Scego

124 minut
Dolby Digital

PRODUKCJA

Scenariusz i reżyseria
Producent
Ko-Producent

Na podstawie
autobiograficznej powieści
Ko-Producenci

Ko-/Line Producent
Casting
Zdjęcia
Montaż
Scenografia
Kostiumy
Dźwięk
Muzyka

Sherry Hormann
Peter Herrmann
Benjamin Herrmann
Danny Krausz

Waris Dirie
Roch Lener
Waris Dirie
Till Schweiger
Barbara Seiller
Hans-Wolfgang Jurgan
Hubert von Spreti
Bettina Reitz
Gerard Hegele
John & Ros Hubbard
Ken Kelsch
Clara Fabry
Jamie Leonard
Gabriele Binder
Stephan Colli
Martin Todsharow

KWIAT PUSTYNI

Wyprodukowany przez Desert Flower Filmproduction we współpracy z:

Dor Film (Austria), Majestic Filmproduction (Germany), BSI International Invest (Germany), Bac Films (France), Mr. Brown Entertainment (Germany), MTM west film & television (Germany), Bayerischer Rundfunk i ARD/Degeto (Germany), przy współpracy z Backup Films (France)

Przy pomocy:

Filmstiftung Nordrhein-Westfalen, Medienboard Berlin-Brandenburg i Rundfunk Berlin-Brandenburg, Filmförderungsanstalt, Deutscher Filmförderfonds, FilmFernsehFonds Bayern, Eurimages, Österreichisches Filminstitut, ORF (Film/Fernsehabkommen) i Filmfonds Wien.

STRESZCZENIE FILMU

Kiedy w wieku 13. lat Waris (SORAYA OMAR -SCEGO) dowiaduje się, że zgodnie z wolą ojca ma zostać czwartą żoną znacznego sobie starszego mężczyzny, decyduje się na ucieczkę. W środku nocy żegna się z ukochanym bratem i wykrada się z rodzinnego obozu. Samotnie, bez jedzenia i w sandałach pokonuje kamienistą pustynię, by dotrzeć do Mogadiszu, gdzie żyje rodzina jej matki. Kompletnie wycieńczona, w łachmanach i z poranionymi stopami, dociera do domu babki, cudem odnajdując go w chaotycznym labiryncie stolicy Somalii. By ochronić dziewczynę, krewni wysyłają ją do pracy w somalijskiej ambasadzie w Londynie. Przez kilka lat pracuje tam jako służąca, zupełnie odcięta od świata zewnętrznego.

Kiedy w Somalii wybucha wojna domowa i ambasada w Londynie zostaje zamknięta, Waris (LIYA KEBEDE), już pełnoletniej kobiecie, grozi deportacja. Ucieka więc jeszcze raz i ukrywa się w mieście. Śpi byle gdzie, odżywia się resztkami ze śmietników. Pewnego dnia spotyka pełną życia ekspedientkę Marilyn (laureatka Srebrnego Niedźwiedzia, SALLY HAWKINS), która przygarnia ją jako współlokatorkę pokoju w pensjonacie zadziornej Pushpy (MEERA SYAL). Marilyn szybko zostaje najlepszą przyjaciółką Waris, która pewnego dnia wyjawia jej swój sekret i tym samym odsłania najbardziej okrutne zdarzenie ze swojego życia. Okazuje się, że mając zaledwie kilka lat została obrzezana i zasztyta. Ten powszechny, ale także okrutny zwyczaj miał gwarantować, jak wierzano, „czystość” kobiety. To mąż miał być pierwszym mężczyzną, który „otworzy” żonę.

Marilyn skutecznie namawia Waris na operację, która położy kres jej cierpieniom.

W barze szybkiej obsługi, gdzie Waris znalazła zatrudnienie, zauważa ją sławny fotograf mody – Terry Donaldson (TIMOTHY SPALL). Dziewczyna waha się, czy przyjąć zaproszenie

na sesję zdjęciową, ale ostatecznie postanawia spróbować. Od tego momentu, wszystko toczy się jak w bajce: Donaldson otwiera przed nią drzwi do kariery w świecie mody, przedstawiając ją jednej z najlepszych agentek w Londynie. Lucinda (JULIET STEVENSON) wyczuwa w Wariskomercyjny potencjał i zaczyna przygotowywać ją do pracy modelki. Okazuje się jednak, że Somalijska przebywa w Anglii nielegalnie – nie znając języka i nie mając pojęcia o obowiązujących przepisach prawa, po zamknięciu ambasady nie wykorzystając możliwości otrzymania statusu uchodźcy i tym samym pozwolenia na pobyt stały. Zorganizowane, z pomocą Pushpy, fałszywe dokumenty, wydają się być przepustką do wolności. Plan ten jednak skazany jest na niepowodzenie – podróż na fałszywych papierach do Paryża kończy się już na londyńskim lotnisku, gdzie zostaje zatrzymana i przeniesiona do aresztu dla oczekujących na deportację. Z opresji, wpłacając kaucję, wyciąga ją Lucinda, ale jednocześnie oczekuje, że Waris odpracuje tę przysługę.

Ten specyficzny rodzaj „uwięzienia”, jaki powoduje świadomość nielegalnego pobytu w obcym kraju wywołuje u Waris głęboką frustrację. Decyduje się więc na desperacki krok i akceptuje ofertę małżeństwa, jaką składa jej, pracujący w hotelu Pushpy, Neil (CRAIG PARKINSON). Niestety, szybko okazuje się, że propozycja Neila nie jest wyłącznie altruistyczna. Zaczyna domagać się odwzajemnienia miłości, jaką obdarzył ją od pierwszego wejrzenia. Waris marzy jednak o innym mężczyźnie. Jest nim Harold (ANTHONY MACKIE), poznany pewnego wieczoru w dyskotekę, którą odwiedziły z Marilyn. Od tego spotkania, Waris nie może o nim zapomnieć, a jednocześnie nie potrafi, czy też nie ma odwagi rozwijać tej znajomości.

Śpięcia z Neilem zdają się pogłębiać, szczególnie przez poranne najścia kontrolne agentów biura imigracyjnego. W końcu jednak urzędnicy wydają pozytywną opinię i Waris dostaje

pozwolenie na pobyt w Wielkiej Brytanii. Może dzięki temu pracować również poza granicami Anglii i tym samym zacząć spłacać dług wobec Lucindy. Od tej pory wszystko zaczyna nabierać tempa: Waris staje się modelką o międzynarodowej sławie. Wszyscy wybitni projektanci chcą z nią współpracować. Prasa zakochuje się w dziewczynie z nomadzkiej rodziny, która rozpoczęła swą podróż na suchych piaskach pustyni somalijskiej, a teraz stąpa po najbardziej znanych wybiegach modowych świata.

Rozpoczyna się wreszcie w jej życiu nowy etap. Podejmuje pracę w Nowym Jorku. Postanawia odnaleźć Harolda, nowojorczyka, w którym zakochała się bez pamięci i którego adres nosiła ze sobą jak skarb od czasu ich spotkania w Londynie. Jednak, gdy go odnajduje, okazuje się, że mieszka z pewną kobietą. Waris nie wie, że to jedynie jego współlokatorka. Po raz kolejny Waris i Harold mijają się w życiu. Waris, smutna i rozczarowana, krąży bezcelowo po ulicach Nowego Jorku, wyrzucając sobie naiwną wiarę w to, że kobieta z jej historią może liczyć na szczęście.

Podejmuje decyzję, że nie może dłużej uciekać od przeszłości ani od swojego przeznaczenia. W trakcie wywiadu dla magazynu „Marie Claire” Somalijka odmawia opowiadania po raz kolejny o swoim życiu jak o historii Kopciuszka. Zamiast tego, opowiada historię dnia, który na zawsze zmienił jej życie. Dnia jej obrzezania na somalijskiej pustyni, kiedy miała zaledwie pięć lat.

Opowieść ta poruszyła i zaszokowała świat, okazał Waris wiele współczucia. Temat, określany kiedyś mianem tabu, został wystawiony na publiczny osąd. Bohaterka tej historii, znana modelka, Waris Dirie, została zaproszona przez ONZ, by wystąpić na forum zgromadzenia ogólnego i przemówić przeciwko oraz w sprawie zakazania tej archaicznej, bar-

barzyńskiej tradycji, wciąż praktykowanej w wielu krajach na całym świecie. Każdego dnia okaleczanych jest około 6 tysięcy dziewczynek.

Waris nie jest sama w wielkim gmachu ONZ. Marylin jest z nią. W ostatnim momencie pojawia się też Harold. Już wie, kim jest tajemnicza piękność, która zniknęła z jego życia już dwukrotnie. Ten dzień zmieni również życie Waris Dirie. Na zawsze.

WARIS DIRIE – JEJ ŻYCIE, JEJ SUKCES, JEJ FUNDACJA

Waris Dirie urodziła się w 1965 roku w regionie Gallacai o pustyni Somalijskiej, niedaleko granicy z Etiopią, w rodzinie Nomadów. W wieku pięciu lat została poddana nieludzkiemu zabiegowi obrzezania. To potworne przestępstwo przeciw kobietom jest praktykowane zarówno przez muzułmanów jak i chrześcijan na całym świecie. Zgodnie z danymi ONZ, dziennie, ofiarami tego okrucieństwa pada około 6 tysięcy dziewczynek.

W wieku 13 lat, Waris uciekła od narzuconego jej przez rodzinę małżeństwa z mężczyzną, który właściwie mógłby być jej dziadkiem. Po tej, pełnej przygód, ucieczce, trafiła do Londynu, gdzie zarabiała na życie najpierw jako służąca, a później jako sprzątaczką w barze Mc Donald's. Jako osiemnastoletnia dziewczyna została odkryta przez fotografa gwiazd, Terence'a Donovana. Zaczęła pracować jako modelka, zdobywając międzynarodową sławę. Przeprowadziła się z Londynu do Nowego Jorku i została jedną z supermodelek. Była pierwszą afrykańską modelką, która podpisała kontrakt z firmą kosmetyczną Revlon i ozdobiła okładki wszystkich najważniejszych czasopism o modzie.

Waris Dirie zagrała rolę dziewczyny Bonda u boku Timothy Daltona w filmie „JAMES BOND – W OBLICZU ŚMIERCI”. BBC nakręciło o niej film dokumentalny pod tytułem „A Nomad in New York” dla serii „The Day, That Changed My Life”.

Kiedy amerykańska dziennikarka gwiazd – Barbara Walters dla telewizji NBC i Laura Ziv dla magazynu „Marie Claire” przeprowadzały wywiady z Waris, bohaterka postanowiła opowiedzieć im o okrutnym rytuale obrzezania kobiet, przywołując przy tym swój własny przykład. Wywołało to międzynarodową falę współczucia i protestów. Sekretarz

Generalny ONZ, Kofi Anan, mianował ją Specjalnym Ambasadorem ONZ.

Obrzezanie kobiet praktykowane jest głównie w Afryce, krajach arabskich i w Azji, ale często, jako element tradycji, występuje również w imigranckich rodzinach mieszkających w Europie, Stanach Zjednoczonych, Kanadzie i Australii. Jako ambasador ONZ, Waris podróżuje po całym świecie, bierze udział w konferencjach, spotyka się z prezydentami, zdobywcami nagród Nobla, gwiazdami filmowymi, oraz udziela setek wywiadów. Wszystko po to, by skupić uwagę świata na swojej misji i celu, jakim jest walka o zaprzestanie praktyki obrzezania.

W 1997 roku, jej biografia, „Kwiat Pustyni”, została opublikowana w Nowym Jorku i natychmiast stała się światowym bestsellerem (w Niemczech przez kolejne 120 tygodni znajdowała się na szczycie Top Ten Spiegel Booklist). Książkę wydano w ponad 50. licencjonowanych edycjach i w kilku krajach znalazła się na listach bestsellerów. Do dziś sprzedano ponad 19 milionów egzemplarzy.

20 lat po ucieczce, Waris postanowiła odwiedzić rodzinę w Somalii. Pomysł był o tyle odważny, że przez poprzednie 12 lat kraj był wyniszczony wojną domową i głodem. Bohaterka opisuje swoją podróż w drugiej książce, zatytułowanej „Zmierzch Pustyni”, która także stała się międzynarodowym bestsellerem. W 2002 roku utworzyła Fundację Waris Dirie z siedzibą w Austrii. Fundacja ta zajmuje się organizowaniem i wspieraniem międzynarodowych kampanii na rzecz zaprzestania obrzadku obrzezania. Poprzez adres mailowy waris@utanet.at, fundacja oferuje pomoc działaczom, zwolennikom, poszkodowanym oraz mediom. Do dziś, ze strony skorzystało ponad 30 tysięcy osób.

W swojej trzeciej książce, „Dziecko Pustyni” opublikowanej w 2005 roku, Waris Dirie wspomina dzień, w którym przeżyła ciszę wokół swojej tajemnicy. Opisuje swoje spotkania z ofiarami obrzezania, ale także z tymi, którzy tego obrzezania dokonywali. Opowiada także o swoich badaniach, porażkach i sukcesach. Równocześnie z ukazaniem się tej książki, Dirie rozpoczęła światową kampanię przeciwko obrzezaniu kobiet. Spotykała się z najważniejszymi politykami europejskimi, rozmawiała z parlamentarzystami unijnymi. W 2006 roku, Unia Europejska, po raz pierwszy w historii postawiła na wokandzie sprawę obrzezania kobiet. W lutym 2005 roku, Waris Dirie spotkała się z 25. ministrami z krajów członkowskich na konferencji omawiającej kroki, jakie muszą być podjęte przeciwko obrzezaniu kobiet. Po tej konferencji przepisy w niektórych krajach zostały zastrzone.

W 2007 r. Waris Dirie rozpoczęła w Wielkiej Brytanii kampanię przeciwko obrzezaniu kobiet. Współpracowały z nią Scotland Yard i BBC. „Ludzie muszą zrozumieć – twierdzi Waris – że obrzezanie kobiet nie ma w sobie nic z tradycji, kultury lub religii. Jest to cyniczny sposób znęcania się nad dzieckiem. Wszystkie kraje na świecie muszą przedsięwziąć poważne i skuteczne środki przeciwko tym, którzy popełniają tę zbrodnię.”

W tym samym roku wydana zostaje najnowsza książka Waris Dirie, „List do mojej Matki”. Sama mówi o niej: „Jest to moja najbardziej osobista książka. Są rany, które nigdy się nie zagoją. Moja tęsknota za spotkaniem z matką, oraz wybaczeniem jej są wielkie, ale musiałam pojąć, że miłość i cierpienie są ze sobą związane. Praca nad książką była bolesnym przeżyciem, ale także bardzo życiowym doświadczeniem. . .” Książki Waris Dirie sprawiły, że obrzezanie kobiet stało się przedmiotem światowej dyskusji. W związku z naciskiem międzynarodowej społeczności zaangażowanej w sprawę,

14 Afrykańskich krajów, w tym Kenia, Ghana, Burkina Faso, Wybrzeże Kości Słoniowej, Republika Afryki Środkowej, Benin oraz Togo w 2007 r. prawnie zabroniły obrzezania kobiet. Według badań UNICEF’u z 2006 roku, na świecie jest 150 milionów kobiet poszkodowanych przez obrzezanie. Wiele z nich cierpiało i nadal cierpi skutki obrzezania przeprowadzonego na nich przez krewnych lub nieodpowiedzialnych lekarzy w Europie oraz w Stanach Zjednoczonych. W wielu krajach rządy nie interweniowały pomimo świadomości stosowania tej metody i jej konsekwencji. Dla milionów kobiet i dziewczynek na całym świecie, Waris Dirie stała się symbolem nadziei i sprawiedliwości. Dała im twarz, los i imię.

Waris Dirie za swoje prace i książki zdobyła wiele nagród, między innymi: Światową Nagrodę Kobiet od byłego prezydenta Rosji, Michaiła Gorbaczowa (2004), nagrodę magazynu Glamour „Kobieta Roku” (2000), „Nagrodę Afryki” rządu Niemieckiego (1999), a także nagrodę Corine przyznaną przez organizację Parasol za najlepszą książkę niefikcyjną (2002). W roku 2007 prezydent Nicolas Sarkozy odznaczył ją Kawalera Orderu Legii Honorowej, oraz otrzymała nagrodę Prox de Generations przyznaną jej przez Światową Organizację Demograficzną w roku 2007.

W 2008 r. Waris Dirie, jako pierwsza kobieta, otrzymała złoty medal Martina Bubera od Fundacji Martina Bubera.

W Styczniu 2009 r. Waris Dirie, razem z francuskim przedsiębiorcą Francois Henri Pinaultem i jego żoną Salmą Hayek, założyła w Paryżu Fundację ds. Godności i Praw Kobiet. Pierwsze projekty dobroczynne finansowane w Pakistanie, Indiach, Kongo, Beninie, Nigerii, Hiszpanii i Francji zostały już zatwierdzone.

Waris Dirie jest obywatelką Austrii oraz matką dwojki chłopców. Jest także koproducentką filmu KWIAT PUSTYNI.

SHERRY HORMANN O KWIECIE PUSTYNI

Wszystko zaczęło się od małej, białej, plastikowej torebki.

Peter Herrmann, z którym nie znaliśmy się zbyt dobrze, podał mi ją nad stołem. *Zadzwoń do mnie i powiedz, czy umiesz znaleźć trzy powody, dla których warto zrobić z tego film.* To była książka. „Kwiat Pustyni”. Nie znałam jej. *Miliony innych znało* – to była jego prosta odpowiedź.

„Kwiat Pustyni” to niezwykła życiowa podróż. Nigdy wcześniej nie spotkałam się z takimi skrajnościami w historii życia jednej osoby: dziecko pustynnych koczowników – nowojorska top modelka – niepiśmienna sprzątaczką u McDonalds’a – działaczka społeczna w ONZ. Gdyby nie autentyczność tej historii, byłaby to tylko kolejna wersja Kopciuszka. *Kim niby jesteś, żeby kręcić moją historię?*, zapytała Waris Dirie na naszym pierwszym spotkaniu. Kilka godzin później, kiedy wsiadała do taksówki, zapytała jednak: *Kiedy zaczynamy? Już?*

Na castingu do roli Waris, pojawiła się 40. letnia kobieta z Mali. Powiedziała: *Nie jestem waszą Waris, wiem, jestem o wiele za stara i nie mogę zagrać. Pracuję w fabryce w Glasgow, ale wzięłam dzisiaj wolne i przyjechałam tu pociągłem, by powiedzieć wam, jak ważny dla Afryki jest ten film.*

Podczas mojej pierwszej rozpoznawczej wyprawy do Kenii spotkałam trzy całkowicie zasłonięte kobiety, które miały to samo imię – Amina. Uciekały przed wojną domową. Opowiedziały mi wszystko o obrezaniu kobiet oraz o własnym dzieciństwie, które wyglądało dokładnie tak samo jak dzieciństwo Waris.

Później, w Dżibuti, okazało się, że KWIAT PUSTYNI będzie pierwszym filmem skupiającym się stricte na kulturze Somalii i jej islamskich korzeniach. Filmowaliśmy nomadów, którzy

nigdy wcześniej nie widzieli kamery. Podjęliśmy ryzyko, by spróbować znaleźć osobę obrzezaną, która dałaby się sfilmować. Wtedy dotarło do mnie, że ten film będzie moją własną podróżą, ale uwolnioną od osobistych uprzedzeń.

Amatorzy i aktorzy zderzali się ze sobą. W niektórych scenach musiałam wymieniać niektórych Somalijszczyków, na przykład ojca Waris, który nagle zniknął z planu. Znalazłam go modlącego się. Po prostu nie obchodziło go to, że czeka na niego wschodzące słońce i 80 osób. Użyliśmy targu w Dżibuti jako scenografii Mogadyszua. Setki policjantów zablokowały okolice na czas zdjęć, ale wszyscy w jednym momencie po prostu zniknęli. Na plan wdarł się chaos. Członkowie ekipy zostali obrzuceni kamieniami. A policjanci po prostu poszli na lunch.

W Londynie wysłałam Liyę Kebede na ulicę. Kręciliśmy ujęcia z ukrytej kamery. Zintegrowała się z bezdomnymi i od razu doświadczyła ich zachowań. Tylko dwóch Somalijszczyków żyjących w Londynie, którzy przypadkiem przechodzili, zapytali ją, czy potrzebuje pieniędzy lub jakiegos miejsca do spania. Byłam przekonana, że im bardziej historia Waris brzmi jak bajka, tym bardziej jej adaptacja musi być szczerą i prawdziwą.

Jamie Leonard, brytyjski scenograf, ustawił angielską scenografię w opuszczonej niemieckiej fabryce gumy. I gdy Sally Hawkins oraz reszta silnej angielskiej obsady zaczęła grać, wszyscy zapomnieli, że jesteśmy w Kolonii. Byliśmy dokładnie w centrum Londynu i staliśmy się podróżnikami, kroczącymi pomiędzy Dżibuti, Anglią, Niemcami i Stanami Zjednoczonymi. Nieważne jakie mieliśmy paszporty, wszyscy opowiadaliśmy tę samą historię – historię Waris Dirie, która odważnie wzięła los w swoje ręce.

Dziękuję Peterowi za tę białą, plastikową torebkę.

NOTA PRODUCENTA

Kiedy planujesz film jako producent, zawsze masz jakiś pierwowzór, który staje się mniej lub bardziej punktem odniesienia. W przypadku KWIATU PUSTYNI było to o wiele trudniejsze. W rzeczywistości, mieliśmy trzy różne filmy, które musiały zostać połączone w jeden. Historia Waris Dirie nie jest jedynie opowieścią o Kopciuszku, która mówi o tym, że dziewczyna z nomadzkiej rodziny zostaje top modelką i zdobywa wszystkie najważniejsze wybiegi na świecie. Jest to również historia imigracji młodej Afrykanki do Europy i także heroiczna opowieść o odważnej kobiecie. Waris Dirie jako pierwsza odważyła się publicznie mówić, jakim okrucieństwem jest obrzezanie kobiet.

Autobiografia Waris Dirie została wydana w Niemczech w 1999 roku i szybko stała się bestsellerem. Przeczytałam tę książkę jakieś pół roku później, ale wtedy myślałam, że nawet nie ma sensu pytać o prawa autorskie do nakręcenia

filmu. Prawa do bestsellerów są zwykle wykupywane, zanim książka zdąży się ukazać na rynku niemieckim. Prawa do książki uzyskał Elton John i wraz ze swoją firmą producencką – Rocket Pictures, planował przeniesienie jej treść na wielki ekran. Jednak Rocket Pictures i Waris Dirie mieli odmienne pomysły co do sfilmowania książki, więc w 2002 roku prawa do książki były znów dostępne na rynku. Rok później spotkałem się z Waris Dirie, która w tym czasie mieszkała w Londynie. To nie było spotkanie, w którym strony od razu dobrze się rozumieją. Uświadomiłem sobie, że Waris stara się bardzo uważać, komu daje prawa do adaptacji swojej książki. Powierzenie komuś zupełnie obcemu historii swojego życia wymaga ogromnego zaufania. W ciągu kolejnych dziewięciu miesięcy spotkaliśmy się jeszcze kilka razy. Rozmawialiśmy, planowaliśmy i rozwijaliśmy pomysły, dzięki czemu w lutym 2004 roku podpisaliśmy kontrakt.

Nieczęsto nadarza się okazja produkowania filmu o tak rozbudowanej i szerokiej historii. Chcieliśmy mieć pewność, że film naprawdę zostanie wyprodukowany przez nas i że nie stanie się małym, bezsilnym partnerem olbrzymiej amerykańskiej korporacji filmowej. Aby to było możliwe, większa część środków na finansowanie filmu musiała pochodzić z Niemiec. Budżet filmu został obliczony na około 11 milionów euro.

SCENARIUSZ

Film z Sherry Hormann chciałem zrobić już od dawna. Spotkałem ją latem 2004 roku i dałem jej egzemplarz „Kwiatu Pustyni”. Z początku była trochę niechętna. Po przeczytaniu książki nasze spotkanie było już zupełnie inne. Potrafiła dołącznie powiedzieć, co ją zafascynowało. Szybko okazało się, że Sherry nie będzie tylko idealną scenarzystką tego filmu, ale i jego reżyserką. Jej umiejętność głębokiego „wejścia” w tę historię stała się podstawą silnej więzi z Waris Dirie. Najtrudniejszym dla mnie zadaniem było przeniesienie na ekran czyjegoś życia. Po długich dyskusjach i ustaleniu kilku wersji, postanowiliśmy umieścić plan akcji głównie w Londynie, odsuwając na drugi plan wydarzenia z Afryki i Nowego Jorku. Rozwój scenariusza trwał trzy lata.

OBSADA

Sukces adaptacji w dużej mierze zależy od tego, jak aktorzy grają swoje pierwowzory. Nasza Waris była obecna w prawie każdym ujęciu, więc potrzebowaliśmy aktorki, która udźwignie taki ciężar.

Nie mogliśmy znaleźć sławnej aktorki choć trochę przypominającej kobietę pochodzącą ze wschodniej Afryki. Stało się oczywiste, że musi to być aktorka mniej znana, amatorka, ale nie całkiem nowa w branży. Rozpoczęliśmy międzynarodowy casting, na który zgłaszały się setki młodych kobiet. Castingi odbywały się w Londynie, Paryżu, Kenii, Afryce Południowej, Nowym Jorku i Los Angeles. Po sześciu miesiącach główna rola nadal nie była obsadzona.

Pewnego popołudnia Sherry zadzwoniła do mnie i powiedziała: *na drugim DVD, numer 4 to ona*. Następnego dnia otrzymaliśmy dodatkowy materiał i dopiero wtedy dowiedzieliśmy się, że Liya jest dobrze znaną amerykańską top modelką. Dowiedzieliśmy się także, że wcześniej grała małe role w filmach, między innymi w DOBRYM AGENCIE Roberta de Niro, oraz w PANU ŻYCIA I ŚMIERCI Andrew Niccola. Zaprośiliśmy ją na próbę zdjęciową, po czym prawie od razu podjęliśmy decyzję. Angażując Liyę w roli głównej, mogliśmy w końcu obsadzić role poboczne, które mieli odegrać Afrykanie i Europejczycy. Było to połączenie aktorów-amatorów afrykańskich, z których większość nigdy nie widziała kamery, z profesjonalną grupą angielskich aktorów. To czysta przyjemność oglądać Sally Hawkins, Craiga Parkinsona, Mererę Syal, Timothy'ego Spalla i Juliet Stevenson w akcji. Nasi aktorzy naprawdę chcieli być częścią tego filmu.

ZDJĘCIA

Dżibuti jest małym krajem Afrykańskim, położonym pomiędzy Somalią a Etiopią. Kiedyś był on częścią Somalii i właśnie dlatego stanowił idealne miejsce. Miasto Dżibuti bardzo przypomina Mogadyszum sprzed czasów wojny domowej. Parę godzin jazdy samochodem od miasta znajdują się pustynie różnego typu. Zdjęcia rozpoczęliśmy 29 marca 2008 roku.

To był ostatni możliwy termin, ponieważ w maju wysokie temperatury uniemożliwiają jakąkolwiek pracę.

20 maja rozpoczęliśmy zdjęcia w Londynie, w czerwcu pracowaliśmy w Niemczech, a w Nowym Jorku w końcu lipca. Wszystkie sceny odbywające się na świeżym powietrzu miały być nakręcone w oryginalnej scenerii. Sceny w budynkach kręciliśmy w studiu w Niemczech lub w przerobionych lokalizacjach Kolonii, Berlina czy Monachium. Tak było przez cały czas pracy nad filmem. W końcu nadszedł ostatni, 52-gi dzień kręcenia – 21 lipca w Nowym Jorku, dokładnie ten, który zaplanowaliśmy w grudniu poprzedniego roku. To było ogromne osiągnięcie działu produkcji.

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY

Głównym elementem scenografii zaprojektowanej przez Jamie Leonarda było studio zbudowane w opuszczonej fabryce gumy w Kolonii. Stworzyliście tam dwanaście modułów – pomieszczeń grających w filmie.

Z projektantką kostiumów, Gabrielle Binder, Sherry Hormann współpracowała już na planie innych filmów. Pojawił się jednak pewien problem – mimo iż historia Waris dzieje się w latach 90., nie chcieliśmy tworzyć filmu historycznego. Przeciwnie – należało tę historię opisać ponadczasowo, skupiając się na teraźniejszości. Miało to widoczny wpływ na projekty ubiorów, gdyż przez lata styl ubierania się uległ znacznym zmianom. Kostiumolodzy uznali, że dobry strój nie musi koniecznie być wierny historycznie, ponieważ widzowie i tak patrzą nań ze swej współczesnej perspektywy.

OPERATOR

Kolejnym powodem, dla którego film nie ma niemieckiego klimatu, jest udział w projekcie operatora Kena Kelscha. Kręcił on prawie wszystkie filmy Abela Ferrary, w tym *ZŁEGO PORUCZNIKA*, więc kiedy spotkałem go po raz pierwszy, miałem dla niego wiele szacunku.

Najbardziej lubiłem, gdy Ken pracował z kamerą w ręku. Sherry zdecydowała jednak, że niektóre sceny będą kręcone żurawiem. Sherry i Ken zaproponowali połączenie obu stylów na zasadzie kontrastu. Dostosowywaliśmy się do potrzeb konkretnej sytuacji. Na przykład scena na targu w Mogadiszu zaczyna się od najazdu z żurawia, po czym sceny zbliżeniowe są kręcone z ręki, przez co łatwiej pokazać napięcie i dynamikę tłumu. Używanie w takiej sytuacji kamery na statywie dałoby zupełnie inny efekt.

REŻYSERIA

KWIAT PUSTYNI jest moim pierwszym wspólnym przedsięwzięciem z Sherry Hormann. Przez te trzy lata, kiedy pracowaliśmy nad rozwojem scenariusza, nauczyliśmy się rozumieć i doceniać siebie nawzajem. Na tym początkowym etapie, praca nad tekstem jest dość teoretyczna, chociaż tworzy fundament filmu. Scenariusz określa, kto występuje w danej scenie, gdzie się ona dzieje i co mówią aktorzy, ale wszyscy którzy go czytali, rozwijali poszczególne wątki, pomysły i wizje. To ostatecznie reżyser nadaje kształt każdej scenie, decyduje jak ma się ona rozwijać i przebiegać, nadaje jej „ducha” i próbuje wciągnąć widza w akcję tak, by zapomniał o bożym świecie.

Wszyscy byli pod wrażeniem sposobu, w jaki Sherry pracowała z aktorami. Potrafiła wskazać każdemu aktorowi jego miejsce. Można by pomyśleć, że prowadzi nowicjuszy za rękę, ale po jakimś czasie mechanizm zaczynał dobrze działać: aktorzy otwierali się i rozkwitali. Bezpieczeństwo i pewność siebie można było wyczuć w powietrzu. Pomysły rozwijały się i nagle sceny zmieniały się nie do poznania. To czysta przyjemność patrzeć jak kreuje się film, patrzeć jak efekt końcowy porusza widownię. Potrzeba do tego czegoś więcej niż warsztatu rzemieślnika. Potrzeba prawdziwych umiejętności i talentu.

Liya Kebede wyraziła w jednym z wywiadów nadzieję, że ludzie, którzy obejrzą ten film wyjdą z kina czując jednocześnie radość i smutek, ale przede wszystkim, że sami zapragną przyczynić się do zmian.

To był cel naszej pracy.

Peter Herrmann

GŁÓWNA OBSADA

Liya Kebede (Waris Dirie)

Międzynarodowa supermodelka, aktorka, filantropka, odgrywa w filmie główną rolę. Jej poprzednie doświadczenia, to role w filmach: PAN ŻYCIA I ŚMIERCI Andrew Niccola wraz z Nicolasem Cage'm i Bridget Moynahan (2006), oraz DOBRY AGENT Roberta de Niro z Mattem Damonem i Angeliną Jolie (2007).

Urodzona i wychowana w Addis Abbebie, Kebede stała się dziewczyną z okładek pism modowych: Vogue'a (wydań amerykańskich, włoskich, niemieckich, japońskich oraz hiszpańskich), V, Elle, Harper's Bazaar i Time's Style & Design. W 2003 roku, jako pierwsza „kolorowa” kobieta, została twarzą kampanii firmy kosmetycznej Estee Lauder. Brała też udział w kampaniach takich domów mody jak: Yves Saint Laurent, Dolce & Gabbana, Louis Vuitton, Tommy Hilfiger, Emanuel Ungaro, Tiffany & Co., Lanvin, Givenchy, H&M i GAP.

W lutym 2007 roku Kebede otworzyła Lemlem (www.lemlem.com), firmę produkującą unikalne, ręcznie robione ubrania dla dzieci i kobiet. Wszystkie produkty Lemlem są ręcznie szyte w Etiopii, co ma pomóc w rozwoju manufaktu-

ry oraz w umożliwieniu planowania niezależnej gospodarki. Pomysł na markę powstał, gdy wraz z mężem wyruszyła w podróż do ojczystej Etiopii. Po odwiedzinach u kolejnych tkaczy, którzy nie mieli żadnego rynku zbytu, Kebede postanowiła uchronić ich sztukę przed zaniknięciem, a jednocześnie dać im możliwość pracy. Kolejnym przejawem oddania Liyi w sprawę Afryki jest Fundacja Liyi Kebede (www.theliyakebedefoundation.com), która zajmuje się sposobami zapobiegania śmiertelności wśród noworodków i dzieci oraz ogólną poprawą życia matek i dzieci na całym świecie. Jest Dobrowolnym Ambasadorem Światowej Organizacji Zdrowia działającej pod ONZ. Kebede wierzy, że poprzez zwrócenie światowej uwagi na tą tematykę przyczyni się do zwiększenia środków w państwowych budżetach, przeznaczanych na kwestie zdrowotne.

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/reż.: Sherry Hormann
2007 DOBRY AGENT/reż.: Robert de Niro
2006 PAN ŻYCIA I ŚMIERCI/reż.: Andrew Niccol

SALLY HAWKINS (MARYLIN)

Gwiazda brytyjskiego kina niezależnego Sally Hawkins, wydaje się być stworzona do roli Marylin. Idealnie uosabia nadaktywną, lecz wrażliwą młodą kobietę, która tak przekonująco potyka się o przeszkody w codziennym życiu, że aż trudno uwierzyć, że może być inna w rzeczywistości.

Sally Hawkins tryumfowała w 2008 roku na Berlińskim Festiwalu Filmowym, na którym otrzymała Srebrnego Niedźwiedzia dla najlepszej aktorki. Nagrodę otrzymała za naiwną, kochaną i niepoprawnie optymistyczną Poppy z filmu HAPPY-GO-LUCKY Mike'a Leigha. Kolejną nagrodą był Złoty Glob dla najlepszej aktorki komediowej w 2009 roku. Ta absolwentka Królewskiej Akademii Sztuki Dramatycznej swój debiut zagrała w 2003 roku w filmie Mike'a Leigha WSZYSTKO ALBO NIC.

Wschodząca gwiazda potrafi zjednać sobie każdą publiczność, niezależnie od roli jaką odgrywa, a w jej krótkiej, ale obiecującej karierze było ich wiele. Grała w takich produkcjach jak: PRZEKŁADANIEC Matthew Vaughna (2004) z Danielem

Craigiem, REGUŁA W DELTA Z Toma Shanklanda (2007), oraz w ŚNIE KASSANDRY Woody'ego Allena wraz z Ewanem McGregorem i Colinem Farellem. Wystąpiła także z Emmą Thompson w BYŁA SOBIE DZIEWCZYNA (2009).

W 2009 roku, Sally Hawkins pojawi się w HAPPY EVER AFTERS Stephena Burke'a, oraz w KWIECIE PUSTYNI. Obecnie pracuje na planach zdjęciowych do takich filmów jak: NEVER LET ME GO, dramatu reżyserii Marka Romanka z Keirą Knightley i Charlottą Rampling, oraz IT'S A WONDERFUL AFTERLIFE w reżyserii Gurindera Chadha (PODKRĘĆ JAK BECKHAM). Tego lata Hawkins będzie gwiazdą produkcji Nigela Cole'a pod tytułem WE WANT SEX.

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2009 BYŁA SOBIE DZIEWCZYNA/Reż.: Lone Scherfig
2008 HAPPY-GO-LUCKY/Reż.: Mike Leigh
2008 SEN KASSANDRY/Reż.: Woody Allen
2005 VERA DRAKE/Reż.: Mike Leigh
2004 PRZEKŁADANIEC/Reż.: Matthew Vaughn

TIMOTHY SPALL (DONALDSON)

Brytyjski aktor urodzony w 1957 roku w Londynie. Obsadza-ny często w roli człowieka pracy (serial tv „Auf Wiedersehen, Pet” oraz jako filozofujący taksówkarz (Marek Leigh WSZYST-KO ALBO NIC). Niezwykły talent Spalla polega na tym, że każdej najprostszej postaci potrafi nadać głębszy sens.

Studiował w Królewskiej Akademii Sztuki Dramatycznej w Londynie. Był także członkiem Królewskiego Stowarzy-szenia im. Szekspira. Zagrał Petera Pettigrew w czterech częściach HARRYGO POTTERA. Wystąpił także w Disney’ów-skiej produkcji ZACZAROWANA (2007) oraz u boku Johnnego Deppa w SWEENEY TODD: DEMONICZNY GOLIBRODA Z FLEET STREET (2007) w reżyserii Tima Burtona.

Zagrał kilka ról drugoplanowych w znanych produkcjach: BIAŁY MYŚLIWY, CZARNE SERCE Clint’a Eastwooda (1990), POD OSŁONĄ NIEBA Bernardo Bertolucciego (1990), VANIL-LA SKY (2001) Cameron Crowe, OSTATNI SAMURAJ Edwarda Zwicka, oraz w filmowej adaptacji HAMLETA Kennetha Bran-nagha (1995)

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann

2009 HARRY POTTER I KSIĄŻE PÓŁKRWI/Reż.: David Yates

2007 SWEENEY TODD/Reż.: Tim Burton

2002 WSZYSTKO ALBO NIC/Reż.: Mike Leigh

2001 VANILLA SKY/Reż.: Cameron Crowe

2000 VATEL/Reż.: Roland Joffe

JULIET STEVENSON (LUCINDA)

Ma na swoim koncie ponad 50 ról filmowych, telewizyjnych i scenicznych. Po studiach w Królewskiej Akademii Sztuki Dramatycznej zadebiutowała w Greenway’owskiej WYLI-CZANCE (1988). Pierwsze ważne role zagrała w filmach: GŁĘBOKO, PRAWDZIWIE, DO SZALEŃSTWA Anthoniego Min-ghelli (1990), w adaptacji PROCESU Kafki, w dokumencie PARYŻ JEST KOBIETĄ (1996), EMMIE Douglasa McGratha (1996) oraz w POKARMIE MIŁOŚCI Ventury Pon (2001). Do-skonałe były jej epizody w PODKRĘĆ JAK BECKHAM (2002), NICKOLAS NICKELBY (2002), UŚMIECH MONY LISY. Grała także, wraz z Anette Bening, w filmie Istvana Szabo CUDOW-NA JULIA (2004), TRIAGE (2009) Danisa Tanovica z Colinem Farellem oraz Christopherem Lee. W 1999 roku Juliet Steven-son otrzymała Krzyż Komandorski Imperium Brytyjskiego za swoje zasługi filmowe. W 1992 otrzymała nagrodę teatru Laurence’a Olivera za rolę w ŚMIERĆ I DZIEWCZYNA. Była wielokrotnie nominowana do Nagrody BAFTA.

Filmografia (wybrane):

2009 TRIAGE/Reż.: Danis Tanovic

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann

2005 CUDOWNNA JULIA/Reż.: Istvan Szabo

2004 UŚMIECH MONY LISY/Reż.: Mike Newell

2002 PODKRĘĆ JAK BECKHAM/Reż.: Gurinder Chadha

1996 EMMA/Reż.: Douglas McGrath.

CRAIG PARKINSON (NEIL)

Craig właśnie skończył zdjęcia do filmu FOUR LIONS (2009) reżyserowanego przez Chrisa Morrisa. Inne jego role obejmują: Samantha Morton THE UNLOVED, DEKAMERON Davida Lelanda (2008). Parkinson popularność zdobył, grając w serialach(OUTLAWS, THE WORST WEEK OF MY LIFE, BLACK BOOKS, NO ANGELS), oraz w filmach tv (MRS-IN-BETWEENY, I GREEN)

Filmografia (wybrane):

2009 FOUR LIONS/Reż.: Chris Morris
2009 THE UNLOVED/Reż.: Samantha Morton
2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2008 THE OTHER MAN/Reż.: Richard Eyre
2007 CONTROL/Reż.: Anton Corbijn

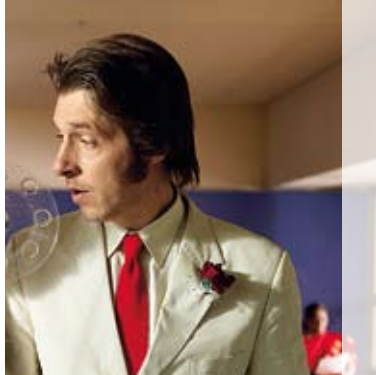
ANTHONY MACKIE (HAROLD)

Jeden z najbardziej obiecujących, młodych aktorów. Urodzony w Nowym Orleanie, uczęszczał do Akademii Sztuk Pięknych w Północnej Karolinie i do Center for Creative Arts w Nowym Orleanie. Ukończył także renomowaną Julliard School of Arts. Później grał w sztukach na Broadwayu i Off-Broadwayu. Grał rapera, przeciwnika Eminema w 8 MILI CURTISA HANSONA (2002). Został zauważony przez Spike'a Lee, który obsadził go w głównych rolach w filmie tv – SUCKER FREE CITY oraz w filmie kinowym – ONA MNIE NIENAWIDZI (2004). Pojawił się także w thrillerze Roba Sheltona – WYDZIAŁ ZABÓJSTW, HOLLYWOOD z Harrisonem Fordem i Joshem Hartnettem, w nagrodzonym Oscarem filmie Eastwooda ZA WSZELKĄ CENĘ (2005).

Niebawem zagra muzyka jazzowego, Buddy'ego Boldena, w filmie BOLDEN!, oraz sławnego atlete, zwycięzcę zimowej olimpiady w 1936 roku – Jesse Owensa. Mackie kilkakrotnie otrzymał nagrodę Black Reel oraz został nominowany do nagrody Independent Spirit.

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2009 NOTORIOUS B.I.G./Reż.: George Tillman Jr.
2006 MĘSKI SPORT/Reż.: McG
2005 ZA WSZELKĄ CENĘ/Reż.: Clint Eastwood
2003 WYDZIAŁ ZABÓJSTW HOLLYWOOD/Reż.: Ron Shelton
2002 8 MILA/Reż.: Curtis Hanso

MEERA SYAL (PUSHPA PATEL)

Urodzona w pendzabskiej rodzinie w 1961 roku, w Anglii. Ukończyła literaturę i dramaturgię angielską na uniwersytecie w Manchesterze. Otrzymała tam Studencką Nagrodę Dramatyczną.

Po sukcesach pisarskich próbowała sił w aktorstwie. Po roli w filmie Shephena Frearsa, SAMMY AND ROSIE GET LAID (1987), pojawiła się w wielu telewizyjnych produkcjach KINSEY, THE REAL MCCOY, SOLDIER, SOLDIER, BEDTIME, ALL ABOUT ME, M.I.T. – MURDER INVESTIGATION TEAM, THE KUMARS, THE AMAZING MRS. PRITCHARD, JEKYLL I BEAUTIFUL PEOPLE.

Jej role filmowe to między innymi: WSPANIAŁA RZECZ (1996), SCOOP. GORĄCY TEMAT Woody'ego Allena (2006), oraz Anita i Ja (2002) – historia jej dzieciństwa, którą napisała i wyprodukowała. Jej książka „Bombay Dreams” została zaadaptowana jako musical sceniczny na londyńskim West End. Sztuka była nominowana do Teatralnej Nagrody Laurence Oliviera. Miała premierę na Broadwayu w 2004. W 2009 roku Meera Syal zagra nie tylko jako Pushpa w KWIECIE PUSTYNI, ale także w komedii MAD, SAD & BAD jako Rashmi. Pojawi się także w następnym projekcie Woodego Allena.

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2009 MAD, SAD & BAD/Reż.: Avie Luthra
2006 SCOOP. GORĄCY TEMAT/Reż.: Woody Allen
2002 ANITA I JA/Reż.: Metin Huseyin
1998 BABSKI WIECZÓR/Reż.: Nick Hurran
1996 WSPANIAŁA RZECZ/Reż.: Hettie Macdonald

SHERRY HORMANN **(REŻYSERKA I SCENARZYSTKA)**

Urodzona w Nowym Jorku, niemiecko-amerykańska reżyserka, zdobywczyni wielu nagród za swój reżyserski debiut *SILENT SHADOW* (1991), do którego napisała także scenariusz. Ukończyła HFF (Akademię Filmową i Telewizyjną) w Monachium, a swą karierę rozpoczęła jako dekoratorka we wczesnych filmach *Dominka Grafa*: *TIGER, LOWE PANTHER* (1987), do którego napisała też scenariusz, oraz *SPIELER* (1989). Talent reżyserski pokazała w popularnej komedii „*Frauen sind was Wunderbares*” (1994), do której napisała scenariusz. Przełom w karierze przyniósł jej film *DZIEŃ OJCA* (1996). Ta komedia rodzinna przyciągnęła 1.5 miliona widzów. Dla telewizji Hormann nakręciła kilka thrillerów: „*Bella Block*”, „*Meine Tochter ist keine Moerderin*” (2001), trzy odcinki „*Der Kriminalist*” (2006) oraz serię „*Helen, Fred and Ted*” (2006). Została nominowana do Bawarskiej Nagrody Telewizyjnej.

Filmografia (wybrane):

2009 *KWIAT PUSTYNI*

2004 *GUYS AND BALLS*

1998 *WIDOWS*

1996 *DZIEŃ OJCA*

1994 *FRAUEN SIND WAS WUNDERBARES*

1991 *SILENT SHADOW*

PETER HERRMANN (PRODUCENT)

Po ukończeniu studiów etnologicznych w Monachium, Herrmann pracował w przemyśle filmowym (od 1984). Reżyserował między innymi filmy dokumentalne. Jest jednym z założycieli MTM (1994), dyrektorem wykonawczym MTM West Television&Film GmbH w Kolonii (od 1999) oraz współwłaścicielem firmy (od 2004). Jako zarządzający partner, założył, w 2005 r., *Desert Flower Filmproductions GmbH* w celu adaptacji na potrzeby filmu powieści „*Desert Flower*”. Jego największym sukcesem producenckim był, nagrodzony Oskarem, film *NIGDZIE W AFRYCE* (2001). Herrmann wyprodukował wcześniej film Rolanda Suso Richtera *A HANDFUL OF GRASS* (2000), który zdobył nagrodę „*Cannes Junior 2001*”. Ma na swym koncie produkcje kinowe: *FAT WORLD* Jana Schutte’a (1997), *DEATHMAKER* Romualda Karmakara (1995) oraz telewizyjne: *THE BUBI SHOLTZ STORY* (1997) i kilka odcinków *TATORT* i *POLIZEIRUF 110*.

Filmografia (wybrane):

2009 *KWIAT PUSTYNI*/Reż.: Sherry Hormann

2002 *OLGA'S SUMMER*/Reż.: Nina Grosse

2001 *NIGDZIE W AFRYCE*/Reż.: Caroline Link (Oskar za Najlepszy Film Zagraniczny)

2000 *GARŚĆ TRAWKI*/Reż.: Roland Suso Richter

1999 *FAT WORLD*/Reż.: Jan Schutte

1995 *The DEATHMAKER*/Reż.: Romuald Karmakar

JAMIE LEONARD (SCENOGRAFIA)

Jamie Leonard, znany brytyjski scenograf i kierownik artystyczny, stał się sławny w latach 80., podczas rozwoju Nowego Kina Brytyjskiego, dzięki takim filmom jak WETHERBY Davida Hare (1985) i MONA LISA Neila Jordana (1986). Na froncie międzynarodowym przygotowywał scenografię filmów takich jak: OLEJ LORENZA (1993), ZUCHWAŁY BEAUMARCHAIS (1996), oraz INCOGNITO (1997). Wielu sławnych aktorów pracowało na scenografiach przygotowanych przez Kena. Byli to między innymi: Vanessa Redgrave, sir Michael Kaine, Bob Hoskins, Albert Finney, Alan Bates, Ian Holm, Johnny Lee Miller, Miranda Richardson, Willem Dafoe, Fabrice Luchini, Johnny Depp i Irene Jacob.

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2009 LEPSZE RZECZY DO ROBIENIA/Reż.: Duane Hopkins
1997 INCOGNITO/Reż.: John Badham
1996 ZUCHWAŁY BEAUMARCHAIS/Reż.: Edouard Molinaro
1993 OLEJ LORENZA/Reż.: George Miller
1986 MONA LISA/Reż.: Neil Jordan

KEN KELSCH (OPERATOR)

Ukończył Uniwersytet Nowojorski. Po służbie wojskowej w Wietnamie zaczął kręcić reklamy. Jako operator pracował przy filmie ZŁY PORUCZNIK Abela Ferrary (1992). Później pracowali wspólnie nad kilkoma filmami, m.in.: NIEBEZPIECZNA GRA (1993), UZALEŻNIENIE (1994), POGRZEB (1996), który dał Kelschowi nominację do Independent Spirit Award, ZAĆMIENIE (1997), HOTEL NEW ROSE (1998) oraz ŚWIĘTA (2001). Znajomość z reżyserem sprawiła, że w 2004 roku Kelsch pojawił się w dokumencie „A Short Film About the Long Career of Abel Ferrara”.

Ostatnio nie tylko filmował 100 FEET Erica Reda, ale także pojawił się tam jako aktor. Pracował jako kierownik zdjęciowy w ponad 40 filmach. Dla Stanleya Tucciego nagrywał OSZUSTÓW (1998), dla Amosa Kollek – HAPPY END (2003) z Audrey Tautou, dla Abdullaha Oguza – ASMALI KONAK: HAYAT (2003), filmową adaptację popularnych tureckich seriali „Asmali Konak” i „Sicak” (2008).

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2008 100 FEET/Reż.: Eric Red
2005 ZAGUBIONY W AMERYCE/Reż.: Gabrielle Savage Dockerman
2003 HAPPY END/Reż.: Amos Kollek
2001 ŚWIĘTA/Reż.: Abel Ferrara
2000 OSZUŚCI/Reż.: Stanley Tucci
1997 UZALEŻNIENIE/Reż.: Abel Ferrara
1996 POGRZEB/Reż.: Abel Ferrara

GABRIELLE BINDER (KOSTIUMY)

Studiowała wzornictwo i historię sztuki na Berlin University of Arts, po czym pracowała w branży odzieżowej. Doświadczenie w dziedzinie produkcji odzieży zdobywała w pracowniach kilku oper i teatrów. Jej pierwsza praca jako asystentki kostiumografa dla Dominika Grafa miała miejsce w filmie DREI GEGEN DREI (1985) oraz dla Wima Wendera w filmie TAK DALEKO, TAK BLISKO (1992). Jako projektantka kostiumów pracuje w tv od 1993. Regularnie pracowała z Sherry Hormann, począwszy od jej filmu FRAUEN SIND WAS WUNDERBARES (1994).

Gabrielle Binder została nominowana do Niemieckiej Nagrody Filmowej za kostiumy do nagrodzonego Oscarem w kategorii Najlepszy Film Zagraniczny, obrazu ŻYCIE NA PODSŁUCHU (2006).

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2008 MAERZMELODIE/Reż.: Martin Walz
2006 ŻYCIE NA PODSŁUCHU/Reż.: Florian Henckel von Donnersmarck
2004 GUYS AND BALLS/Reż.: Sherry Hormann
1999 ST. PAULI NACHT/Reż.: Sonke Wortmann
1996 DZIEŃ OJCA/Reż.: Sherry Hormann
1996 LAS NAMIĘTNOŚCI/Reż.: Philipp Ridley

MARTIN TODSHAROW (MUZYKA)

Martin Todsharow od 10 lat należy do elitarniej grupy niemieckich kompozytorów filmowych. Urodzony w Berlinie, uczył się pianistyki i komponowania w Akademii Muzycznej Hansa Eislera. Jako profesjonalny kompozytor filmowy działa od 1997 roku. Od tamtej pory, najbardziej utalentowany enfant terrible niemieckiej muzyki filmowej, jest odpowiedzialny za utwory skomponowane do ponad 50. filmów i produkcji telewizyjnych.

Jego początkowo minimalistyczne i eksperymentalne dźwięki miały opinię najmroczniejszych, jakie do tej pory słyszano. Taką muzykę przygotował między innymi dla filmu NIE MA DOKĄD IŚĆ Oskara Roehlera (2000). Komponował muzykę do większości filmów Sherry Hormann, na przykład GUYS AND BALLS (2004). Skomponował także muzykę do NOTHING BUT GHOSTS Martina Grypkensa (2006).

Filmografia (wybrane):

2009 KWIAT PUSTYNI/Reż.: Sherry Hormann
2009 HILDE/Reż.: Kai Wessel
2007 NOTHING BUT GHOSTS/Reż.: Martin Grypkens
2004 GUYS AND BALLS/Reż.: Sherry Hormann
2003 ANGST/Reż.: Oskar Roehler
2000 NIE MA DOKĄD IŚĆ/Reż.: Oskar Roehler

